

χωρεῖ, καὶ τί μοῦ ζηλεῖ τὸν νοῦν! . . . Νομίζω ὅτι μοῦ κακοφαίνεται διὰ τὴν συνάντησίν της ταύτην μετ' τὸν ἀξιωματικόν. Μὴ τυχὸν τὴν ἀγαπῶ; . . . μὴ εἶναι ζηλοτυπία ὅ,τι τὴν αἰσθάνομαι; . . . Ἄ, μὴ! νὰ ζηλεύσω ἐγώ! καὶ δικτί; Μὴ τὴν ἀγαπῶ τάχα; Οὐδέποτε μοῦ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν τοιαύτη ἰδέα καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἀνόητος ποῦ εἰμαι! Εἶναι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ σοβαρόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνησυχῶ τόσον. Ἡ ἀνησυχία μου εἶναι λίαν εὐλογος, αὐτὸ εἶναι, αὐτό.

Καὶ ταῦτα μονολογῶν, περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ. Ἐφ' ὅσον ἡ ὥρα παρήρχετο, ἡ ταραχὴ αὐτοῦ ἐπετεινετο. Πεντάκις ἡ ἐξάκις εἶδε τὸ ὥρολόγιόν του.

— Πολὺ βραδύνει, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Οὐδὲν παραδοξὸν νὰ τὰ ἐσυμβίβασαν. Καὶ βέβαια, εἶναι ὀρθόν, εἶναι πρέπον, εἶναι δίκαιον, ἕνας ἀξιωματικὸς νὰ φανῇ ἱππότης, ἐντιμὸς ἀνὴρ. Θὰ συνησθάνῃ τὸ λάθος του καὶ τὴν ἀδικίαν του, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς μίαν νέαν. Τίποτε ἀνθρωπινώτερον. Εἴθε νὰ ἔχῃ οὕτω τὸ πρᾶγμα, προσέθηκε καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνων τὸ πρῶτον τυχὸν βιβλίον.

Προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο.

— Θὰ με φέρῃ ἄρά γε τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν ἢ, φοβούμενη μὴ ἐνοχοποιηθῇ ἀπέναντί του, θ' ἀποφύγῃ νὰ τὸ κρύψῃ; ἐξηκολούθησεν ἐγειρόμενος. Καὶ διατί τάχα νὰ φοβηθῇ, νὰ κρύψῃ ὅτι ἔτυχε τῆς προστασίας μου; Θὰ ἦτο ἀχαριστία ἐκ μέρους της. Ἄ, μὴ προδικάζω ὅμως, ἅς ἀναμείνω ἀκόμη, εἶπε, καὶ ἐκάθησεν ἐκ νέου.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε βήματα σπυδροντα καὶ συγχρόνως εἶδε τὴν θύραν ἀνοικρομένην, τὴν δὲ Ροζίναν εἰσερχομένην ἐρυθρὰν καὶ ἐν ταραχῇ ἐκτάκτῃ.

— Οἱ ἄνδρες! οἱ ἄνδρες! ἀνέκραξεν ἅμα εἰσελθοῦσα, ρίπτοντα τὸν πῆλόν της καὶ σχίζουσα τὸν πέπλον. Ἀσυνειδήτοι, ἄνδρες, ἄτιμοι! . . .

Ἰδοῦσα ὅμως τὸν Λουκιανόν, θεωροῦντα αὐτὴν μετὰ συγκινήσεως:

— ὦ, συγγνώμην, συγγνώμην! εἶπε, διὰ τὴν φράσιν μου. Σὲ ἠδίκησα ἐν τῇ ὀργῇ μου.

— Ροζίνα! ἡσύχατε, Ροζίνα! ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός. Τί συνέβη; . . .

— Τί συνέβη; Ὅταν με εἶδεν ἀποκαλύπτουσιν τὸ πρόσωπον, ἐταράχθη προφανῶς. Με ἔνευσε νὰ καθίσω. Ἀλλὰ, ἀμέσως συνελθὼν, με ἠρώτησε τί θέλω. Τί θέλω! τί θέλω! Καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὁ ἄνθρωπος τί ἤθελε; Οὐχ ἦν τὸ τοῦτο εἶπον. Με ἤκουε μειδιῶν. Τῷ ὑπενήμιστα τὰς ὑποσχέσεις του, τοὺς ὅρκους του, τὸν ἔρωτά μου, τὰς θυσίας μου. Τὸν παρεκάλετο νὰ με φρεσθῇ, νὰ μὴ θελήσῃ μίαν κόρη, ἡ ὁποία οὐδὲν τὸν ἐπταίσει, νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς δρόμους ἐξ αἰτίας του, τέλος τὸν καθίκετευσαν νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα καὶ ἔπειτα ἅς με ἐγκαταλίπῃ. Οὐδέν, τῷ ὠρκίσθη, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔχω πικράπονον καὶ θὰ τὸν ὀφίωμαι ἡσυχον.

Με ἤκουεν οὐδέν λέγων, ἀλλὰ πάντοτε

μειδιῶν καὶ παρακαλῶν με μόνον νὰ μὴ ὑψῶν τὴν φωνήν. Δὲν με μέλει, καὶ ἂν με ἀκούσωσιν ἐγὼ ἢ ἔχασα τὸ πᾶν, τῷ ἀπεκρίθην, ἢ θὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν με ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν ἀδιάφορον λοιπόν, ἅς με ἀκούσωσιν.

— Ἄλλ' εἰς ἐμὲ δὲν εἶναι ἀδιάφορον, εἶπεν ἐκεῖνος.

— Λοιπὸν δὲν σκοπεῖτε νὰ ἐπανορθώσετε τὸ ἀδίκημά σας, κύριε! ἀνέκραξα ἐγειρομένη.

— Ἀδίκημα! καὶ ποῖον ἀδίκημα, κύριε; με ἠρώτησεν ἀταράχως.

— Λοιπὸν ὅ,τι ἐπράξατε ἦτο ἐντιμὸν, ἦτο ἀβλαβές;

— Ἐπράξα ὅ,τι πράττουσι καθ' ἑκάστην ἄνδρες νέοι ὡς ἐμέ.

Ἡ φράσις του αὕτη με ἐξηγῶσεν εἰς βαθμὸν φρικώδη. Ἐγείνα ἔξω φρενῶν.

— Εἴθε κακοῦργος! εἴθε ἀνάνδρος! εἴθε ἄτιμος, κύριε Βίκτωρ Λάουρη! τῷ εἶπον ὁρμῶσα πρὸς αὐτὸν με τοὺς γρόνθους συνεσφιγμένους. Καὶ ὡς ποῖαν με ἐλαμβάνετε; . . .

— Ἡσυχάσατε, παρακαλῶ, δεσποίνες, μὴ ἐξάψετε, ὑπέλαβε, λαμβάνων με ἐκ τῶν χειρῶν καὶ σφίγγων αὐτὰς δι' ὧλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων. Σὺς ἐξέλαβον ὡς γυναῖκα ἀγαπῶσαν τοὺς ἔρωτας. Ἀκούσατέ το, ἀφοῦ τὸ θέλετε, προσέθηκε, καθίζων με διὰ τῆς βίας ἐπὶ τινος κλιντήρος. Κραυγὴ λύσεως ἐξέφυγε τοῦ λάρυγγός μου.

— Ἀνάνδρε, ἀνάνδρε! ὠρυόμεν, τρίζουσα τοὺς ὀδόντας.

— Ἡσυχάσατε, σὺς λέγω! μοι εἶπεν. Εἶναι περιττὰ αἱ φωναί! ἄλλως σημαίνων τὸν κώδωνα, καὶ σὺς ἐκδίωκα διὰ τοῦ στρατιώτου.

Ἐνόησα ὅτι ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸ κάμῃ καὶ καθησύχασα. Μετενόησα μάλιστα, διότι ἐδόθη εἰς κραυγὰς ματαίας καὶ εἰς γυναικάρια πρεπούσας.

— Τώρα μοι ἀρέσκετε, εἶπεν, ἰδὼν με ἡρεμον. Ἀκούσατε! πρόκειται νὰ νυμφευθῶ ἐν Ρώμῃ μετ' ὀλίγον, ἐξηκολούθησε, τοιαῦται δὲ σκηναὶ οὐδὲν με εὐχαριστοῦν. Εὐτυχῶς ἡ οἰκία κατοικεῖται μόνον ὑπ' ἐμοῦ, καὶ οὐδεὶς μὲς ἤκουσεν. Εἰμαι πρόθυμος νὰ σὺς ἀποζημιώσω, ὁρίσατε δὲ σὺς τί θέλετε, ὅπως ἐξοφλήσωμεν ἅπαξ διὰ παντός.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας σκοτοδίνῃ με κατέλαβεν. Ἡσθάνθη πάλιν τὴν ὀργὴν βράζουσιν ἐντός μου, ἀλλὰ δι' ὑπερανθρώπου προσπαθείας τὴν κατέστειλα.

— Εἰς τὴν νέαν ταύτην προσβολήν, κύριε Βίκτωρ Λάουρη, τῷ εἶπον, ἄλλη ἡρμυζεν ἀπάντησις. Ἀλλὰ, βλέπετε, ἀπεφάσιμα νὰ εἰμαι ἡσυχος, καὶ σὺς ἐρωτᾷ: Ἀρνεῖσθε νὰ ἐπανορθώσῃτε ἐν κακόν, τὸ ὁποῖον ἐπράξατε; ἀρνεῖσθε νὰ μοι ἀποδώσῃτε ὅ,τι με ἀφηρεῖσθε;

— Ἀνοῦμαι, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ ἄθλιος, διότι οὐδὲν κακὸν ἐπράξα, διότι τίποτε δὲν σὺς ἀφῆρεσα. Ἀπλῶς μόνον συνητηθήσασιν αἱ ὀρέξεις μας ἐὰν τοῦτο εἶναι κακόν, τότε, μὰ τὸν ἔρωτα, δὲν ἡζεύρω τί εἶναι τὸ καλόν.

— Ἀριστα! ἐντιμότετε κύριε Βίκτωρ Λάουρη, ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ τῆς πατρίδος μας! Εὐχομαι τοὺς γάμους σὺς εὐδαίμονας. Ἐν μόνον σὺς λέγω τελευτᾶτον: Ὑπάρχει Θεός, τιμῶν τοὺς κακοῦργους, καὶ εἰσθε κακοῦργος, κύριε Βίκτωρ Λάουρη! Προσέξατε! . . .

Εἶχον κάμῃ τὴν ἀπόφασίν μου. Εἰσῆλθον συντετριμμένη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀθλίου καὶ τεταπεινωμένη, καὶ ἐξῆλθον ὑπερήφανος καὶ θαρραλέα. Δὲν ὑπάρχει πλέον Ροζίνα Δονάτη, ἀλλὰ Ροζίνα χήρα Λάουρη!

— Τί σκέπτεσθε νὰ πράξητε; ἠρώτησε περίφοδος ὁ Λουκιανός.

— Θὰ πενήθσω τὸν σύζυγόν μου, ἀδελφέ! ἀπεκρίθη ἡ νεανίς, καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἡρεμος καὶ σοβαρὰ, ἀφίνουσα τὸν νέον ἐκπληκτον καὶ ἀποροῦντα.

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

#### ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

### ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΗΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: **Τὸ Τριακοσιδραχμιον Ἐπαθλον**. . . . . λ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεράττα: **Ἑγείνη**, μετάφρασις Ν. Ἀφελῶ, ἱατροῦ. . . . . Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. . . . . Δραχ. 4 [4,30]

Εὐαθίου Μαρμυρί: **Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτσεβέργης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. . . . . Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccani: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, μυθιστορία. . . . . Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Ξέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἡτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσέτεθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γερριτσάρων, Τόμοι 2. . . . . Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξέρου: **Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. . . . . Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Koch: **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. . . . . Δραχ. 2 (2.20)

Paul de Koch: **Ἡ γυναικίς, τὰ χαρτιά καὶ τὸ κρασί**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. . . . . Δραχ. 1 (1.20)

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. . . . . λ. 50 (55)

**Ὁ Γουαράν**, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. . . . . λ. 50 (55)

Εὐαθίου Δε-Μοντεπέρ: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἄρτι ἐκδοθὲν ὁρ. 3 (3.30)

Εὐαμεινῶντα Π. Πολιτάκη: **Τὰ πρῶτα βήματα**. . . . . Δραχ. 1.50 [1.60]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: **Διηγήματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα. . . . . Δραχ. 1 [1.20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας**. . . . . Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Αἰὼν Αἰώνης**, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση. . . . . Δραχ. 1.50 [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβούρ: **Τὰ δύο Αἰῶνα**. Δρ. 1,60 [2]

Κομήσης Δάς: **Ἡ Ὁραία Παρισινὴ** λ. 60 [70]

#### Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

—

Ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ Γ' ἔτους (ἀριθ. 107) συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν συνέχειαν τῆς *Δεσποίνης Μονσώρ*, δύνανται ἀντὶ δρ. 2 νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἰδιαιτέρως ἡδύκτου πωλῶν ἐπὶ αὐτῷ τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* σχῆμα 10 φύλλα, ἅτινα πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.